

LÁTOGATÓBAN

A Költő testvérének otthonában
Jártunk Kanizsán egynéhányan.
Körülfogja már családi fészket
Vidéki, nyugalmas béke,
De arcáról mintha testvérbátyja
Nyugtalan tekintete égne
És régen ismerős vonása,
Talán reánk éppen így nézne
A Költő, ha öregesen élne.
(Van egy rajzolt képem, hol ilyen a Bátya.)
Könyvek és virágok közt ül a család.
Körülfogják csipkés asztalát,
S halkán szólal köztünk bárki.
Mögöttük ott érzem állni
A szigoró tanárbácsit,
Az öreg, zord Kosztolányit,
És a kis Kosztolányi-mamát,
Aki az életet úgy szerette,
Hogy fia zsongó versein át
Még most is életet kiált.
A karcsú lányka fölolvass egy verset.
S úgy múlnak lágyan a percek,
Mint egykor a tündéri tó ölén,
Hol ifjú tüzek csillantak pajkosan,
Akár az olvasó lány szemén,
Kinek arcán finoman ott lebeg
Egy széparcú anya, s egy gyermeketeg,
Csupaszív nagymama lelke.
Mely a függönyös félhomályban is ragyog,

*Mint a meglebbenő behajlott ablakok.
Együtt, körben a családdal
Lépdelünk borús éveken által
A ma küszködő mivesei,
A csöndes Halottat idézzük,
S távoli sírján virágot gondolunk Neki.*

FÖLÖLVASÁS

*Most nem vagyunk csináltan bohémek,
Kicsit számot teszünk a nép előtt.
Van, aki primadonnás sóhajra készül,
Elhallgatnak a mindig kerepelők.
Van, akinek a bátorsága
Leszállott most a harisnyába.
Eljönnek, akik sokszor figyelnek ránk.
Meghallgatják, hogy szól a szánk.
Kicsit a szívükbe olvasunk,
Kicsit pedig a fejükre.
Kialakult a kép róluk:
Látásunk s a létük tükre.
Van köztünk, ki hosszan kornyikál nekik,
Van, aki röviden kukorékol,
(A hallgatók ezt jobban szeretik).
Élénken figyelnek a csöndben,
Áhitattal néznek ránk néhol.
Úgy hiszem, egy csomó ember közömbös,
Fejükön szemmel átugrottam.
Érzem, egy sereg fiatal dolgozó
Lelkébe markolhatok ottan...*

ŐSZI, HARAGOS REGGEL

Agyam ködös, a szívem fáradt,
Tépelődve nyílt ki a szemem,
Híg pára az ablaküvegen,
Az ég veszett vörösbe lázadt.

Dér támadta meg a falombot,
Dermedt levél hull a fejemre,
Szél inal a porban nyelvelve,
Ahogy az utcára kihajlok.

Öltözni kéne vagy szeretni —
Csak láthatnék most egy virágot!
Összetörtek zűrös, nagy álmok,
S vágyott csönddel nem kínál senki.

Tükröm vág rám csúfos grimaszt itt,
Mert olyan bolond ez a reggel?
Uszít zúg, vörös felleggel,
— A természet velem haragszik . . .

ÖREG VENDÉGLŐ

Öreg vendéglő, ahol egykoron
Dölyfős gazdagok tükröket törtek,
Poharat vágta a falhoz szilajon,
És üvöltöttek, hogy „spse halunk meg!”

Most csöndes ház. Vadszőlő futja be,
S nappal ásít, néz a kőrisfákra.
Körül virágok, pirosan nevetve.
Terraszán költők, verset faragcsálva.

De este kigyúl az épület széme,
Pihenő párok ülnek asztalokhoz.
Halkan felbúg a táncrahívó zene,
S a hűs szél a Tiszáról illatot hoz . . .